

učenega gospoda dohtarja še mnogo mnogo let! V imenu cele naše družnje mu izkličem: pravo! da se je še nam ohranil in da se ni podal v Cetinje, čeravno je tako krasno in vabljivo mesto.“ „Bog ga živi!“ je enoglasno donelo iz kakih dvanajst grčavih grl.

Ura je že kazala tri četrt na deset, gosti so eden za drugim se začeli iz krčme pomikati, ker vsak dunajsk meželj prave nepopačene krvi je pred desetimi domá, da vratarju navadnega „groša“ ne plača. Da se je vsak pred odhodom Matevžu globoko priklonil in mu prijazno roko stisnil, mi ni treba dostavljati.

Ko je sam ostal, se mu tiho bližam in ga odzad na rame potrkam. Enmalo osupnjen se naglo obrne; ko pa me spozná, se precej nasmehlja in me piti vabi. Se ve, da se precej k njemu primaknem in da ga radovedno vprašam, na katerem vseučilišču in na kateri fakulteti so mu dohtarstvo podelili in v katero južno državo prav za prav ga hočejo v ministerstvo za predstavnika dobiti?

„E, kaj se boš norčeval — mi odgovori — saj veš, da se pri teh zabitih meželjnih ne bom ihtil, „mundus vult decipi“ itd., vidiš, kako me čislajo in človek se lahko na nje opira, ko bi bil ravno v zadregi — tista pa je, da mi vse verjamejo! Veš, da je knez Danilo tû; šel sem, kakor po navadi, na ribji lov. Pridem v prvo sobo in najmanj sedem čevljev visok adjutant mi brani naprej iti. Pa, kakor sem majhen, se mu naglo pod rokama zmuznem in v drugo sobo hitro naprej do kneza! Po srbski, kolikor za silo lomim, ga ponižno vprašam, če kaj okrajnih predstojnikov, perovodjev, sodnikov ali sicer pravoslovcev potrebuje? Po navadi so mi precej solze v oči stopile, ko začnem tožiti, kako nas Slovane tû zatirajo in kako me domoljubno čutje le proti Črnigori vleče.

Pazljivo me knez posluša, prijazno se mi smehlja in me tolaži, da bodo že milejši časi tudi Slovanom prišli; za zdaj pa še ne potrebuje pravovednih uradnikov v svoji deželici. Seže v žep in podari mi en cekin, kterege si lahko misliš, sem pet minut pozneje pri prepeličarju zmenjal. Mislim, da mi boš odpustil, da sem svojim dunajskim prijateljem reč v drugi obliki razložil; da si človek čast povikša, ker to je treba, zlo treba, — moje glavno vodilo je, da človek toliko veljá, kar na videz predstavlja! — Alo strežaj! dva poliča frišne pive! Bog živi Črnogorce!“

Do polnoči sva sedela z Matevžem pri pivi in bil je nocjo posebno dobre volje, vedno bi bil le na zdravje in zmago Črnogorcov trkal.

Sploh je bil Lisica pri dunajskih meželjnih predmestja „Wieden“, kjer je zmiraj stanoval, jako popularen, pa govoril ti je dunajsko narečje, kakor da bi bil sred Lerchenfeld-a v glasoviti krčmi „zur blauen Flasche“ beli dan zagledal. Bridko je res tožil Matevž, da še ni v resnici dohtar in da nobenega davka ne plačuje, ker bi se bil tako rad svojemu predmestju pri zadnji volitvi za deželni zbor za poslanca ponudil. Nad dobrem uspehom ni dvomil in dostavljal je: To ti bi bil jez vès drug korenjak, kakor sta Nace in Avgust!

Dopisi.

Iz Gradca 8. rožnika.

Prošnja.

Rajni gosp. Jožef Drobnič je bil dovršil po naročilu visokega c. k. ministerstva slovensko prestavo velikega in malega katekizma za šole. Z razpisom od 22. aprila 1861, št. 3168 mu je bilo naloženo, prestavo še enkrat pregledati in prej ko je mogoče zopet predložiti. Gospod Drobnič je bil med tem zbolel in dne 5. avgusta 1861 umrl, v njegovi zapuščini pa ni najti omenjenih slovenskih prestav, ampak dozdeva se mi, da jih je nekemu svojih prijateljev v pregled poslal. Sila važno je, da dobimo dobre šolske knjige, zato prosim vse tiste rodoljubne gospode, katerim je

kaj o teh prestavah zuano, naj blagovolijo podpisanemu naznaniti, ako kaj zvejo, da se ti rokopisi po potrebi še enkrat pregledajo, potem pa po visoki c. kr. štajarski namestni zopet predložijo državnemu ministerstvu. Morebiti so ti rokopisi prišli po gosp. Drobnič-evi smrti k njegovi rodbini, toraj prosim zadevne duhovne gospode, naj se potrudijo to reč tudi tam poiskati.

Dr. J. R. Razlag.

Iz Maribora 23. maja. C-v. — „Novice“ so ustanovile posebno rubriko pod naslovom „Poberki iz raznih časnikov za odbijanje laži in obrekovanj, katerih natrosijo brezvestni dopisúni vsaki teden toliko po svetu, da se že človeku gabi, jih prebirati. Bilo bi pa skoraj treba še drug predalček odpreti, v kterege bi se shranjevali posebno zreli uzori nepisanih laži, ki še niso bile tako srečne, priti v ljubeznjivo naročje „Tagespostino“ ali „Triesterčno“, temuč se po ustnem sporočilu pomičejo, na veliko škodo aposteljnove edino zveličavne kulture. Ko bi hotel vse pobrati, kar lažejo malopridni ljudje o naši narodnosti, bi si nabral lepega gradiva, in v kratkem bi lahko izdal „Lažnjivega kljukca“, ki bi gotovo prekosil po Münchhausen-u posnetega. Ljudje, katerim je sveto pismo „Presse“, koran pa „Tagespost“, so tako trdovratni, da jih ni mogoče resnice prepričati. „Die Presse hat's g'sagt!“ „Die Tagespost wird's doch besser wissen!“ itd. so argumenta contraria, katerih ne moreš jim z lepo podreti. — Tukaj v Mariboru se slovenske moči sredotočijo na treh mestih: v slov. čitavnici, v bogoslovju in pa v gimnazii. Nemškutarji se najhuje spodtikajo nad čitavnico in bogoslovjem. Čitavnici niso mogli drugače do živega priti, kakor da so jo krstili. Pa kako? Glej in občuduj bistrumje! Prestavili so svojo lastnino, besedico „Stockfisch“ v slovensko, privesili „Verein“ in ime je bilo gotovo: „Palcariba-Verein“. Menil sem že, da so nemškutarji zarobljeni, pa zdaj vidim, da niso. Take besede je še manjkalo nemškim slovarjem, zdaj jo imajo. Nemško slovo bogatiti, ui mala reč. Če še spravijo nekoliko enakih izrazov na dan, jim bo Thusnelda, kraljica Valhale, lep prostorček pripravila v svojem kraljestvu. — Kako pa je s bogoslovjem? Menda črtijo gospode bogoslovce ter se jim posmehujejo? Kaj še! Nemškutarske srca so mehke ko maslo in tako masleno srce ne more nikogar zasmehovati, temveč pomiluje nesrečnika, ali boljše, tistega, o katerem misli, da je nesrečen. „Die armen Hascher dürfen kein Wort deutsch sprechen, dieser windische Bischof hat's ihnen verboten! Ach das ist schrecklich!“ Pa res, da bi bilo strašno, al — resnično ni. K sklepu še nekaj ljubljanskemu dopisúnu. Ker mora vsak teden svojo dolžnost do nekterih časnikov spolnovati, bi mu utegnulo kedaj gradiva pomanjkovati. Tukaj mu podam nekaj, vse eno, če pošlje potem na Dunaj, v Gradec ali Trst, pohvaljen bo gotovo od dotičnega vredništva za novo znajdbo. To le naj piše: „Die Slowenen haben keine Pferde, sondern bedienen sich gewisser Thiere, die sie „konji“ nennen.“

V Postojni 9. junija. — Ž — Sploh je binkoštni pondeljek Postonjčanom vesel dan, ker pridejo ljudje od vseh vetrov ogledovat podzemeljsko čudo. Pa gotovo ni bilo še nikdar tako veselo in slovesno kakor je bilo letos. Brez poprejšnih razglasov in pozivov očitno po časnikih in brez vabil in klicov s pismi in ustmeno, kakor se je skliceval tržiški shod, in brez vsega pripravljanja in napenjanja, ampak le iz naravnega srčnega nagiba je privrelo rodoljubov iz vseh slovenskih okrajin. Binkoštni pondeljek ob 10. uri prisopiha hlaçon iz Ljubljane in strese mnogo prijatlov in znancov nam drugim v naročje. Komaj se malo oddahnemo, pride že hlaçon iz Trsta in nam pripelje bratov tržiških in reških. In tako jih je privaževal hlaçon celo dopoldne. Združili smo se pri Leban-u, ker tje v veliki vročini je vleklo vsacega izvrstno pivo, ki se je točilo v Gambinovi lopi. O poli treh se pripeljejo vrli Razdrčani s trojbarveno zastavo; žalilo je namreč vrle domoljube, da med toliko sto in sto zastavami, ki so bile okoli kolodvora na-

stavljen, ni bilo ne ene domače, tedaj so napravili hitro svojo. Z radostnimi klici se je pozdravila zastava, in nena doma se vredi truma; spred je zastava, za njo pevci in potem drugi rojaki. Pevci zapojó krasni „Naprej“ in krepko koraka velika množica skozi Postojno. Vse se je odkrivalo in nas veselo pozdravljalo z glasnimi „živio“ in „živili“. Tako popevaje pridemo do jame in pustimo tó zastavo. V jami, ktera je bila lepo osvetljena, je ostalo vse vkup, popevalo se je in spominjalo vseh sorodnih bratov slovanskih in vseh prvakov naroda. Dospevši na kalvarijo se vstopijo pevci čitavnice ljubljanske in tržaške na pripraven kraj, in iz 40 čilih grl zadoní Jenkotov kor „Hej rojaki“, za tem Fleišman-ova „Savica“, Vilharjeva „Ne udajmo se“ in narodna „Hej Slovani“. Potem se napravi vse na pot iz jame. Tri ure smo hodili po jami in čudili se krasnim fantastičkim podobam, ki jih hrani goli hrib v svojih njedrijih. Kdo bi mislil, da pusti Kras hrani take čuda? In lej! taki so tudi prebivavci. Kakor krasno in čudapolno je njedrije Krasa, ravno tako so tudi srca Pivčanov in Kraševcov blage in junaške. Prepričali smo se vsi, kako resnično je že rajni Jaka Zupan pel:

„Slovenšino varje Kras, burja in Čiô. Besede najstarje Dá Pivke kotlič	Neznane Ljubelu Gorenske plati, Neznane kardelu Dolenske strani.“
---	--

Postojnske jame ne bom popisoval, ker bi bilo nepotrebno; tó moraš sam priti, da vidiš; noben popis ti ne more veličanstva podzemeljskega pred oči postaviti, naj je še tako živ. Nazaj gredé smo se vrstili s petjem. Zdaj so posebno Rečani peli lepe pesmi in spominjali se jugoslovenskih prvakov, kakor Šrossmajer-a, Bleiweis-a, Toman-a, Černe-ta; posebno pa za revne kristjane se borečega junaka Vukalović-a. Ko pridemo iz jame, se vredimo in gremo pevši z zastavo spet nazaj do Leban-a. Povsod so nas pozdravljali in stopali v naše vrste, celó vojaki. Ker pri Leban-u ni bilo pod lopo prostora, smo se spravili pod drevje v zeleno travo, kjer si je vsaki, kolikor mogoče spet oživil telesne moči in si privezal žejno dušo s kozarcem piva. Tó so se peli sosebnó čveterospevi, in razveseljevali smo se vrlo dobro; al kaj! — čas hitro mine — tudi mi se vzdignemo kmalo z namenom, napraviti gosp. dekanu Hicinger-ju večernico. Zapeli so pevci „Oj talasi“, „Strune“ in „Ne udajmo se“. Po zadnji pesmi se prikažejo gospod Hicinger pri oknu in govor govorijo tako mило, tako krepko, da so jim doneli obili živio- in slava-klici. Ko je bila večernica dovršena, se je vse proti kolodvoru jelo pomikati in se napravljati na odhod, ker bilo je že pozno. Tó je bilo tudi vse polno veselega hrupa. Mnogo je pripomogla k tej zabavi glasba domačega polka, ktera je bolj pozno tudi nekatere narodne „Pridi Gorenc“ itd. zaigrala, ki so bile sprejete navdušeno, in ktere so tudi Dunajčanom, ki so pozneje iz jame lesem prišli, tako v srce segale, da so jim ploskali kar so mogli. En Dunajčan — pošten Nemeč — stopi na stol in se srčno zahvaljuje za prijazni sprejem v Postojni, pri tej priliki pa tudi naznanja neke 4 gostivne tržaške, katerih naj se popotnik zavolj prenapete dragine varuje, ako tje pride. Vsak je bil vesel tega dneva, in kdor je le mogel tudi med dunajskimi gosti, si je odrezal kak košček od zastave Razderčanov v spomina na veseli dan in si ga je hranil. Gospodarstveni odbor postojnske jame — nam bo morebiti povedal, koliko je bilo letos v nji ljudi, — menda je ne bomo napak zadeli, ako rečemo, da jih je bilo samo v jami več kot 3000. Veliko veliko so k splošnemu veselju pripomogli pevci, ki so prišli od desne in leve; hvala jim je za to ljubav! Hvala pa tudi vsem drugim domoljubom, ki so prihiteli iz mnogih jugoslovenskih okrajn sami po sebi. Hvala tudi vrlim Nemcom iz Dunaja, ki so sami vidili z lastnimi očmi, da Slovenec je vès drug človek, kakor ga jim nekteri najeti dunajski časniki popisujejo. In nazadnje še hvala — tudi nekterim, ki so nam bili celi

čas tako radi za petami zunaj jame in v jami, da so vidili in slišali, da pošten Slovenec nima nobenih skrivnih kovarstev, in če gré tudi v temno jamo, poje le to in ga nadušuje le, kar poje in ga nadušuje očitno pred svetom pod rumenim soncom.

Izpod Snežnika 11. junija. M. — Postojna je stareja od „Adelsberga“ recte „Adlersberga“, vendar ni še tacega shoda na binkoštni pondeljek doživela kakor letos. Angleži, Francozi, Lahi, Nemci in drugi ptuji so ta dan obiskali našo jamo. Hvala Postojčanom, da so nas po moči dobro postregli, ker nas je bilo više od 6000 žejnih in lačnih! Ali so Dunajčanje v nedeljo zjutraj na poti v Trst res tako slabo postreženi bili s kavo na kolodvoru, kakor nekdo piše v „Ostd. Pošti“, ne vemo; če je pa res, naj popravi gostivnica drugikrat, kar je zdaj napak storila. Morebiti je pa una graja tako prenapeta kakor je smešna potnikova opazka, ki se je čudil, da je Kras na svetu! — Na kolodvoru, po vseh ulicah so mahljale zastave, črnorumene, belorudeče, belomodre, belozelene, in tudi na strehah; al naše domače zastave so menda dremale pod strehami. Nemara jim tamkaj cvete enakopravnost? Priserčni Razderčani pa so bolje skazali čast in dolžnost dragi domovini svoji, ker so nam to očitno donesli, kar so drugi menda pod streho skrivali — belo-modro-rudečo zastavo, ki nam jo sam cesarski ukaz določuje, ki je tedaj skrivati ne smemo. — Po poti do jame so jako nadlegovali berači. Nemara bi orožjene straže bolje stregle na poti do jame, kakor v jami in pred jamo! — Oskrbništvo jame bi nam služilo, ako bi za klopí pred jamo skrbelo in nekaj ozkih predorov razširilo, ker trudni se radi vsedejo in ravededni tesnobo preklinjajo. — Postojnsko muzikalno kerdelce, ki je v jami igralo, se je dobro zneslo z ozirom na to, da s tako cvilečim orodjem ni bolje mogoče! Pa zato „niks pozamiren!“ — Pred mostom čez Pivko smo kaj na tesnem stali in nismo mogli naprej. Dva Nemca za menoj, ki sta dolgo „vorwärts“ zastonj kričala, sta jela z menoj „naprej“ klicati in pošteno djala: „Wer in der Fremde fortkommen will, muss mit den Fremden halten.“ Živila Dunajčana! — Kar je naših, sem vidil v jami Černe-ta, reškega Vončina-ta, graškega Muršeca, goriškega Šolarja in tisuč in tisuč družih, med njimi naše predrage ljubljanske in tržaške pevce in rečanske dijake, ki so s krasnim petjem razveseljevali domače in ptuje poslušavce. Pred mrakom so tudi peli pod oknom tržiškemu zgodovinarju, iskrenemu rodoljubu, ki je z okna marsikaj možkega povedal. Pa kaj je govoril, nečem pisati, da ne bi nekterih Tržičanov mrzlica zgrabila! — Še marsikaj družega bi hvalil, pa nečem, ker sem prepričan, da hvala včasih bolj škoduje kakor graja. Grajati pa nečem da se v Postojni le za „Hallen“, „Handlungen“ itd. vé, — za gostivnice, trgovine itd. pa ne, ker se nadjam, da pride doba, da ne bote vi purgarji zmirom se le „bigecali“ in „gutmorgali!“ — V kolodvorni gostivnici so viseli laško-nemški listi za — ptuje! Domačinom se pa je na obrazu bralo, da tudi oni bi radi brali, kaj bi jedli in pili! To je res tista pravica, ki je že slovela, preden so Ribnik zgradili. To sem omenil, da se dá „vsakemu svoje“. Pa brez zamere! Saj beseda ni konj.

Na Pivki 15. rožnika. Košnja se bliža, koruza se je pocenila, Bog vé, če se bodo tudi pocenili kosci, mlatiči, grabljice itd.? Kakošen razloček je med gorejno in dolejno Pivko! Pod Nánosom so lani plačevali kosce po 25—30, pod Snežnikom pa po 40—55 novih krajc.! Kdo je vzrok take draginje? Nihče kot neki revni bahači, ki kosce draževajo in jih do grla nasitujejo, preden še kdo koso v roke vzame. Le tako naprej, modrijani! in blagor nam bo za petami! — Ni davno, kar mi je neki pozemljak djal: „Vi imate tolikanj zemelj; gospod ste, mlajši ste od mene; le vendar ste s svojo roko že več trave pokosili, kakor jaz!“

Da bi bil ta bahač molčal, bi bil bolje storil in ne osramotil svojega težkega, pa vse časti vrednega stanú! Žalostno res je, da marsikter najgorejni Pivčan raji gojzdari kot orje, raje zid s hrbtom podpira kot kosí, in da raji premlado hojo seka kot cepe sadí! Tedaj je pa tudi vsega zla sam sebi kriv, in si nespodobno draginjo s silo napravlja. Pivčani! vsak je svojega vreden — tedaj dajte delovcom, kar jim gré, pa tudi lastnih rok križem ne držite! Poprimite kose, sami kosite kolikor mogoče, ne pustite okroglega izpod palca, in Bog Vam bo vés trud obilo povrnul.

Miroslav.

Iz Černomlja 10. junija. × V vsaki šoli je dober vodja velika dobrota. Brez pomoči in podpore njegove ni mogoče, da učenci svoje dolžnosti dobro spolnujejo. V tem obziru je glavna šola v Černomlju srečna, da ima preč. g. Jerneja Kosca, kateri od ene strani v cerkvi dela na slavo Božjo, od druge pa z gorečo ljubeznijo za šolo skrbi. Kako lepo je on notranjo šolo in službovanje iz same ljubezni do svojega poklica uredil. Koliko goldinarjev je od svoje male plače v blagor šole že razpodelil, in kako temeljito podučava tudi njemu iz srca udano mladost. Res, je gospod blaga duša. Kolikrat pusti žlico in jedila, samo da mladež brez nauka ne ostane! Bog daj, da ga šola črnomeljska še dolgo obdrži; nevtrudljivost njegova bo Črnomaljcem prelep sad donesla, katerega vsak spozna in morebiti le tisti ne, kateri nima poštenega srca. „Novice“ zapišite ga v zlate bukve svoje!

Iz Ljubljane. V petek je bila beseda (koncert) Svečin-ova. Ker je Svečin Slovan, se vé da vsi tisti, ki pisano gledajo Slovana, so celi teden pred brusili svoje jezike kakor koli so mogli (neki keber v zvezdnem drevedu je celó neumno se zaletal): saj slovanska umetnost ni nobena umetnost, in če Slovan, zlasti Rus, po svetu potuje, mu je umetnost le plajšč, pod katero skriva panslavizem! Takih psovk ni varen noben Slovan, čeravno je, kakor, na priliko, Svečin, že kot 13 let star fantič v nemškem Monakovem si prislužil diplomo ondašnjega filharmoničnega društva, — kaj še! pričel le rusovsko propagando v Nemčii! — Al vse to rovanje ni nič pomagalo, dvorana je bila v petek vsa polna ljudi, ki so že komaj čakali, da slišijo mojstra na goslih. Velika slava, ki je pred njim šla, upravičila se je popolnoma. Čistota, nježnost, krepkost, kroglina čarobnih njegovih glasov, zedinjena s globokim čutjem in dovršeno tehniko preseže po besedah veljavnih mož vse, kar smo dosedaj slišali v Ljubljani. Svečin se smeja in joka na divnih svojih goslih, ktere bobnijo zdaj kakor viharo valovje, pa spet šumljajo kot miren potočič: umetnik je v najžlahnem smislu, in sicer ne zapotnik drugih mojstrov, ampak v vsem samostojen, ženijalen. Ni čuda tedaj, da med igro ga je večkrat ustavljalo ploskanje navdušene množice in da po vsaki končani igri so doneli slava-kličí, da je dvorana se tresla. — Preglejmo enmalo bolj na drobno, kako je igral to in uno. Po našem čutju bi prvo igro *Fantasie-Caprice Vieuxtempsovo* stavili na prvo mesto; že recitativ je bil tako jedern, da je obudil pozornost občno in vse je strmelo, ko so stakate pri kadenci v dvojni variacii se slišale tako, kakor da bi toča rožljala na okno, in v finalu, ko je flažeolet tako čisto donel kakor miloglasna pišalka; sviranje osmic (oktav) s kratko noto pred večjo (*Vorschlag*) je neznano čisto se glasilo, čeravno so hotli glasovi klavirja potopiti glasove gosel. Že med igro je izbudil Svečin tako dopadajenje, da more po pravici reči: „veni, vidi, vici“. Pri drugi igri: Ernstovi *Elegii* je segel mojster vsem poslušavcom globoko globoko v srce. Znano je, da je slavni Ernst zložil to žaloigro na goslih, ko mu je njegova nevesta umrla. Razložek med igro Ernstovo in Svečinovo je ta, da Ernst, igraje to žalostinko, se joče kakor se joče nevesta po ženinu, Svečin pa jo izrazuje tako, kakor se joka ženin po nevesti; v občutkih možkih in ženskih pa je razložek. — V ruski pesmi „Sarafan“ je Svečin

razodel veliko svojo umetnost pri pasažah v variacijah te prekrasne pesmi, kakor nam je tudi v mili Vilharjevi pesmi „Mila lunica“ pokazal, kako se mora ta pesem v nepredolgih potegih peti, da pride nje lepota še le prav na dan. V igri „Glöckchen-Rondo“ je rajsko žvončkljanje na goslih vse začaralo; in če je ta igra le bolj umetniška igračka, se je vendar vsak umetnik čudil nad neznano hitrostjo leve roke, s katero je Sv. picikato igral. — V Ernstovem „Carneval de Venise“ smo v 13 variacijah občudevali čistostost, krepkost, nježnost in gotovost glasov, in res viharo ploskanje se je izbudilo, ko je leva roka čez strune drčala in je picikato tako čisto bilo, kakor da bi grah na zemljo se vsipal; nazadnje pa je dvakrat z enim potegom hromatična lestvica glasov tako močno in tako razločno se slišala, da vsaka sekirica (nota) se je med 120 sekiricami lahko razločila. — Koliko slavo si je s tako svojo umetnostjo pridobil, smo povedali že gori. — Podpirala je mojstra občespoštovana gospodična Glaučnik-ova, ki je na klavirji prav izvrstno igrala dve prelepe igri in je bila zato s občno pohvalo sprejeta, kakor tudi naš vrli baritonist g. Valenta, ki je ginljivo pel dve pesmici. Zbor 37 gospodov pevcov naše čitavnice pa je pod vodstvom g. prof. Nedveda danes prvokrat na očitnem odru s „Kovaško“ in „Domovino“ pokazal, da je pevskor „par excellence“, kakoršnega še Ljubljana ni imela. In tako je bil celi večer veliki večer slave, ki nam bo vedno v spominu ostal. — Gosp. Svečin se je v ponedeljek podal v Trst, odkodar gré v Abano v toplice; v jeseni v Holandijo, pozneje pa v Prago. Preveseli bomo, ako še kadaj slišimo preizvrstnega „pevca na goslih“, kakor ga je neka gospá dobro imenovala.

— K dražbi ljubljanske cukrarnice 12. t. m. ni prišel noben kupec.

— Gosp. Miroslav Vilhar še ni dobil dovoljenja za izdajanje slovenskega političnega časnika.

— Gospod deželni poglavar so se danes podali v toplice Karloviške na Česko, da se spet do dobrega ozdravijo.

— (*Pobérki iz raznih časnikov.*) „Laibacherca“ je obširno popisala shod nemških pevcov v Tržiču; kar pa je ona zamolčala „aus zarten Gründen“, se je slišalo od druge strani, in tako se je zvedilo vse. Kakor je bilo za gotovo pričakovati, da shoda v Tržiču nobena živa duša nikakor motila ne bo, tako se je tudi zgodilo, — in to je spet djansk dokaz, da Slovenec se obnaša povsod mirno, in puša vsakega pri miru, kdor njega pusti pri miru. „Triesterca“ pa poveljuje tržiški shod kot „Verherrlichung des Deutschthums in Krain“ in obrača pevsko veselico na národno demonstracijo „was man auch dagegen sagen mag“. Mi ji tako povelicanje iz srca privošimo, ker družba ljubljanskih pevcov je v vsem skupaj Krajncov štela le — „4 Mann hoch“, vsi drugi niso bili Krajnci. Tak národen „Triumpf“ pa imenuje Nemeec „Niederlage“, kakor piše celovški dopisnik v „Pressi“, ki pravi, da „v neki boječnosti ni bilo nobenega očitnega razodevanja nemške národne zavesti; pelo se je in pilo nemško, družega nič ni bilo“; nazadnje dopisnik celovški v neki sveti jezi zoper ta shod v „Pressi“ govori sledeče besede: „Es steht bei solchen Umständen wahrlich schlecht um unsere Sängerschaft, und man hat vor Allem einzuhalten mit den „grossprahlerischen Anpreisen der Macht des deutschen Liedes“. Iz celovškega pisma se vidi, da še so pošteni Nemci na svetu, katerim se smešne zdijo take demonstracije, ki niso nikomur prav podobne na slovenski zemlji.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Iz Dunaja. (*Iz državnege zboru.*) Včeraj (v ponedeljek) se je začel spet državni zbor. Začel je pretresati stroške vojaškega ministerstva. Časniki nam še niso nič povedali, kako in kaj, zato bomo govorili še le drugikrat o tem. V poslednjem listu pa smo omenili, da tudi g. Brolich